

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha, soudkyně JUDr. Jitky Hroudové a soudce Mgr. Marka Zimy v právní věci

žalobce: **Mgr. J. S.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D.
sídlem Bašty 416/8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Rada České televize**
sídlem Na hřebenech II 1132/4, 147 00 Praha 4

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím ve vydání usnesení z 6. 5. 2025, č. 121/07/25, o odvolání žalobce z funkce generálního ředitele České televize

takto:

I. Žaloba se odmítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

1. Žalobce je bývalým generálním ředitelem České televize. Žalovaná ho na začátku května 2025 odvolala z funkce a žalobce poté s Českou televizí uzavřel dohodu o rozvázání pracovního poměru.
2. Žalobce nesouhlasí se svým odvoláním, a proto se obrátil na zdejší soud. Ten však z důvodů vysvětlených níže dospěl k závěru, že věc nespadá do pravomoci správních soudů. Žalobce má svá práva bránit před soudy civilními.

2. Žalobní argumentace

3. Žalobce považuje odvolání z funkce generálního ředitele za nezákonné.
4. K pravomoci správních soudů žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (NSS) ze dne 20. 10. 2022, čj. 4 As 422/2021 - 73, publikovaný pod č. 4415/2023 ve Sbírce NSS. V něm se NSS zabýval případem, kdy žalovaná odvolala členy dozorčí komise, přičemž dospěl k závěru, že taková věc je projednatelná ve správním soudnictví.
5. V žalobě dále popsal okolnosti, které předcházely jeho odvolání, a výtky, které mu žalovaná sdělila na jednání v březnu a květnu 2025. S odkazem na úpravu v zákoně č. 483/1991 Sb., o České televizi, v platném znění, uvedl, že se žádná z udělených výtek nevztahovala k porušení úkolů veřejné služby. Na výtky sdělené na květnovém jednání žalobce navíc ani nemohl reagovat, neboť hned na stejném jednání byl odvolán z funkce. Údajné porušení povinností ze strany žalobce je v usnesení č. 121/07/25 popsáno naprosto obecně a nedostatečně. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná svým jednáním nepřipustně rozšířila zákonné důvody pro odvolání generálního ředitele z funkce.

6. Žalobce navrhl, aby soud určil, že jeho odvolání bylo nezákonné, a uložil žalované povinnost zaplatit mu náhradu nákladů řízení.

3. Posouzení věci soudem

7. Jak již soud avizoval v úvodu, dospěl při posouzení žaloby k závěru, že není přípustná.
8. Podle § 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.), *ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.*
9. Podle § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“).*
10. Dle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (o. s. ř.), *v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je dle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.*
11. Soudy se obdobnými případy již opakovaně zabývaly, přičemž zdejší soud nemá v této věci důvod se od jejich závěrů odchýlit.
12. Nejvyšší soud již v usnesení ze dne 12. 1. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1860/2003, uvedl, že přezkum usnesení žalované v souvislosti s výběrovým řízením na generálního ředitele spadá do pravomoci civilních soudů, neboť jde o vztah „*vyplývající ze vztahu mezi občanem (uchazečem o zaměstnání) a právnickou osobou (potenciálním zaměstnavatelem)*“. Obdobně se soudy vyjádřily např. k výběrovému řízení na ředitele Ústavu pro studium totalitních režimů (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 9. 2016, sp. zn. 21 Cdo 3092/2016, usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 7. 2017, sp. zn. III. ÚS 3108/16 - 2, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2014, čj. 5 A 95/2014 - 47, č. 3138/2015 Sb. NSS).
13. Nejpodobnější nyní projednávané věci je však situace, kterou se zabýval NSS v rozsudku ze dne 30. 3. 2011, čj. 1 As 102/2010 - 80, č. 2484/2012 Sb. NSS. Zde dospěl k závěru, který v publikované právní větě shrnul tak, že „*Rozhodnutí Rady Českého rozhlasu o odvolání generálního ředitele z funkce podle § 9 odst. 6 zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, je úkonem pracovněprávním. K jeho přezkumu je dána pravomoc soudům v občanském soudním řízení podle § 7 o. s. ř.*“.
14. NSS v posledně uvedeném rozsudku vysvětlil, že odvolání generálního ředitele Radou Českého rozhlasu „*představuje akt řízení Českého rozhlasu; je tedy úkonem pracovněprávním*“ (bod 35) a k povaze rady uvedl, že jí zákon „*nesvěřuje pravomoc rozhodovat o právech a povinnostech nepodřízených subjektů. Žalovaná reprezentuje právo veřejnosti na kontrolu činnosti Českého rozhlasu, přičemž z jejích pravomocí lze dovodit, že v rámci popsané kontroly činí žalovaná úkony pracovněprávní (ve vztahu k řediteli), vykonává dohled na plnění úkonů veřejné služby v oblasti rozhlasového vysílání, kontroluje chod Českého rozhlasu apod., nevykonává však vrchnostenskou správu*“ (bod 36). Své závěry pak NSS shrnul tak, že „*žalovaná sice je orgánem veřejného ústavu, bylo by možné konstatovat, že rozhoduje o právech*

a povinnostech fyzické osoby (generálního ředitele), resp. že svým rozhodnutím zasáhla její právní sféru [...]; nicméně popsané rozhodování o odvolání generálního ředitele se neděje v oblasti veřejné správy – je úkonem pracovněprávním“ (bod 38).

15. Tyto závěry se plně uplatní i na nyní posuzovanou věc. Úprava pravomoci žalované odvolat generálního ředitele České televize (§ 9 odst. 7 zákona o České televizi) je totiž zcela shodná s úpravou odvolání generálního ředitele Českého rozhlasu (§ 9 odst. 7 zákona č. 484/1991, o Českém rozhlasu). I v žalobcově případě jde proto o vztah pracovněprávní. Žalovaná o jeho odvolání nerozhodovala v rámci výkonu vrchnostenské správy.
16. Na tomto závěru nic nemění rozsudek NSS čj. 4 As 422/2021 - 73, na který žalobce odkazoval. V něm sice opravdu NSS dospěl k závěru, že o odvolání členů dozorčí komise žalovanou rozhodují správní soudy, přičemž pro tento závěr odkázal na odůvodnění rozsudku zdejšího soudu ze dne 3. 11. 2021, čj. 8 A 1/2021-98, který přezkoumával. V tomto rozsudku však zdejší soud podrobně vysvětlil, proč se situace členů dozorčí komise liší od postavení generálního ředitele a posuzovanou věc výslovně odlišil od rozsudku NSS čj. 1 As 102/2010 - 80 (část III.A. rozsudku zdejšího soudu čj. 8 A 1/2021 - 98).
17. Obdobně odlišil NSS povahu vztahů vyplývajících z odvolání generálního ředitele od odvolání členů Rady Energetického regulačního úřadu či Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Opět přitom zdůraznil pracovněprávní povahu vztahu mezi generálním ředitelem a radou a manažerkou povahu ředitelské funkce (bod 35 rozsudku NSS ze dne 25. 2. 2021, čj. 10 As 391/2020 - 65, č. 4169/2021 Sb. NSS).

4. Závěr a náklady řízení

18. V souladu s výše popsanými judikaturními závěry dospěl soud k závěru, že vztah žalobce a žalované má pracovněprávní povahu a stejnou povahu má i úkon, kterým žalovaná žalobce odvolala z funkce generálního ředitele. Rozhodování o takových vztazích nespadá do pravomoci správních soudů, ale do pravomoci soudů civilních.
19. Soud proto žalobu výrokem I. odmítl postupem podle § 46 odst. 2 věta první s. ř. s.
20. Výrokem II. soud rozhodl o náhradě nákladů řízení postupem dle § 60 odst. 3 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Poučení:

- I. Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

- II. Žalobce může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat v téže věci žalobu u místně příslušného okresního (obvodního) soudu.

Dojde-li žaloba v této lhůtě k místně příslušnému soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení, platí, že řízení bylo zahájeno dnem, kdy došla odmítnutá žaloba krajskému soudu (§ 46 odst. 2 s. ř. s. a § 82 odst. 3 o. s. ř.).

Praha 10. července 2025

Mgr. Marek Bedřich
předseda senátu